

Baán Tibor

VIHARVERT GLÓBUSZUNK

szétfűrészelt darabjai gondosan
 csomagolva beszámozva megérkeznek majd
 - ki tudja hova? az átvevő nem földi úr
 inkább hasonlít üzletemberre mint istenre
 intézkedik:
 daruk mozdulnak
 csörgés
 (a gép fiziológiai zajai)
 árnyak suhannak és
 csönd
 a ládák elpihennek
 legfeljebb százlábuak
 remegő lábú patkányok mászkálnak rajtuk
 fénynyaláb egyensúlyozik egy kéz
 legyint - ilyenfajta vurstlim
 már épp elég van nem kell újra
 csönd percek/fényévek telnek múlnak
 megoldhatatlan az egyenlet:
 Bach zenéjének ütemére felidézni
 egy budapesti nyár képét
 a legutolsó gyíkot zizegő parkokat
 ahol agyaglábú öregek dermedeznek
 sok tonnás járművek reszkettetik a hidakat
 s egy kamra felső polcáról a feldőlt üvegből
 lassan mintha gondolkodna közben
 csurog a méz...

Czigány György

ELSŐ SZERELEM

Minden tánc meztelen.
 Néma, mint ott
 messze lenn
 a kivilágított
 templom. Mint a test
 fölnyújtózva szótlan, bárha
 bévül csupa ének!
 Ahogy nyírfán hálóing az est,
 csak tánc lehet ruhája
 a meztelenségnek.
 Föld-vonaglásból egyenest
 felhőbe csap föl a vágta:
 egyszerre fiú és lány is,
 patak izgalma, józan láng is,
 sírkő-mozdulatlanság is -
 minden tánc első szerelem.
 És búcsú, tűnő életem.

